

EZÜSTHÍD

enigma II.

fine
selection

HELENA SILENCE

HELENA SILENCE

EZÜSTHÍD

enigma II.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*„Ne ily halált adj, istenem,
Ne ily halált adj énnekem!
Legyek fa, melyen villám fut keresztül,
Vagy melyet szélvész csavar ki tövestül;
Legyek kőszirt, mit a hegyről a völgybe
Eget-földet rázó mennydörgés dönt le... ”*
(Petőfi Sándor)

Lucának, az én Mirandámnak.

1. *Miranda*

Valahol Los Angelesben

AZ ALIG HATÉVES MIRANDA BONES a szülei ágya alatt lapul. Jobban szeretne volna, ha az anyukája a szekrénybe rejtí, a ruhái közé, hiszen ott olyan jó meleg és illatos minden, de most már nem szólalhat meg. Az édesanyja egyszerűen felkapta az éjszaka közepén az ágyából, átrohant vele a nagy hálósobába, és az ágy alá tolta. A kislánynak egy hang sem jön ki a torkán. Álmos, de pár pillanat alatt teljesen felébred.

Miért fél annyira anyu? És miért remegett a szája, amikor rátette az ujját, hogy csendet mutasson?

Az alsó szintről üvegcsörömpölés hallatszik, majd lábdobogás, végül bugyborékoló hang. Mintha valaki fájdalomában felkiáltana.

Lehet, hogy apu eltört valamit, és szilánkba lépett. Anyu mindig viccelődött vele azon, hogy reggelikészítés közben lassanként eltörte az esküvőjükre kapott teáskészlet összes rózsás csészéjét. Azóta itták mázas

bögréből a teát. Apu biztos megint ügyetlenkedett. Nemsokára felsántikál az emeletre, és megkéri anyut, hogy kösse be a lábát, miközben próbál úgy tenni, mintha egyáltalán nem fájna. Anyu majd megkéri őt, hogy jöjjön ki az ágy alól, és szaladjon el a fürdőszobába kötszerért. Akkor végre befejezhetik ezt a fura játékot.

A hálószoba ajtaja nyitva áll, Miranda pont rálát a lépcsőre.

Apu most már bármelyik pillanatban feljöhet. Lehet, hogy jobban megvágta magát, mint gondolta, ezért nem tud felbicegni. Talán figyelmeztetni kellene anyut, hogy segítsen neki.

Az ágy alatt kevés hely van, de Miranda centiről centire araszolva megfordul, hogy rálásson az anyjára.

Anyu a földön kuporog, és szorongat valamit a kezében.

Megfeszülnek karján az izmok. Miranda a szőnyegre szorítja az arcát, hogy többet lásson.

Anyu azt a valamit az ajtó felé tartja. Mi lehet az?

Közelebb kúszik az ágy széléhez, és egy apró nyikkanást hallat, amikor az egyik kiálló rugó végigkarcolja az oldalát.

– Kérlek, kicsim, ne mozdulj! Maradj csendben! Maradj csendben, életem!

De hát mi lehet a baj?

Miranda szemébe könnyek szöknek. Az anyja rettegése őt is megbénítja, félelemgombóc nő a torkában. Egy hangos nyögés jön odalentről, nagyon mély, olyan, mintha valaki megkönnyebbült volna. Mintha valaminek véget vetett volna. Valaki gyorsan dübörög felfelé a lépcsőn. Miranda nem mer megfordulni, mert azt hiszi, ha leveszi a szemét az anyja lábáról, örökre eltűnik. A súlyos léptek már a lépcső tetején dobbannak. Az utolsó két fok hangosan nyikorog. Amikor egy pillanatra csend lesz, Miranda tudja, hogy az, aki felfelé jött, most megállt.

Ha apu az, mindjárt hallani fogom a kuncogását. Mindig nevet, amikor meglátja anyut.

Hatalmas dörgés vágja ketté a csendet. Miranda teste akkorát rándul, hogy biztos benne, még az ágy is megemelkedett fölötte. Szorosan összezárja a szemét, és mindkét kezét a szájára szorítja, hogy viszsztatartsa a sírást, de így is elindul egy könnypatak a szeméből, amelyet az alatta lévő szőnyeg azonnal szomjasan felszív.

– Kérem, kérem... Mit csinált vele?

Anyu pontosan úgy sír, mint ő, amikor a kiskutyája, Babzsák anyukáját elütötte egy autó pár hónapja.

Apuért sír.

Miranda nem akarja, hogy igaz legyen, de tudja, hogy az.

Valaki van ott a szobában anyun kívül, aki bántotta aput.

Miranda még mindig a szájára szorítja tenyerét, de egy apró, nyüszítő hang így is kicsusszan. Ezzel egy időben az anyukája felköhög, majd feláll, így már csak a bokáját és selyem hálóinge szegélyét látja. Értzi, hogy most valami nagyon rossz történik. Azt kívánja, bár csak máshol lenne.

A kertben. Vagy a játszótéren. Csak ne itt.

Lassan a hátára gördül, lehunja a szemét, és elképzeli, hogy biztonságban van az anyjával és az apjával együtt. Amikor a mély, lágy hang megszólal, fülelni kezd.

– Nincs semmi baj, nem fogom bántani, ha megteszi, amit mondok. A férjét sem bántottam. Odalent van.

– Hazudik! – kiált rá anyu. Miranda még sosem hallotta ilyennek a hangját. Lefelé görbül a szája, de visszatartja a sírást. Anyu nem akarja, hogy zajt csapjon.

– Ugyan mi okom lenne rá? – mondja a nyugodt hang. – Megkötöztem, hogy ne zavarjon minket. Neki is elmondtam, amit most

magának. Ha befogja a száját és együttműködik, túléli ezt az éjszákát. Ha nem... nos, azért nem vállalok felelősséget.

– De hát mit akar?

– Először is, tegye le a pisztolyt! Annyira remeg a keze, hogy felesleges még egyszer próbálkoznia, úgysem fog eltalálni. Megmondtam, ha nem ellenkezik, nem bántom.

Miranda hallja, ahogy anyu ledobja a pisztolyt, majd az ágy elé sétál, pont úgy, hogy ő semmit se lásson. Hogy eltakarja őt. A fém tompán koppan a szőnyegen, de Miranda nem néz oda. A gombóc a torokban akkorára nő, hogy már alig tud nyelni, de nem nyitja ki a száját, és a szemét is szorosan csukva tartja. Azt kívánja, bárcsak lenne még két keze, hogy a fülét is befoghassa, amikor meghallja anyu első sikolyát.

Az ágy besüpped a feje felett, az éles rugó, amely korábban megsebezte az oldalát, most mélyebben karcolja fel. Egyszerre kiált fel az anyjával, de a nyugodt hangú férfi nem hallja meg. Ő most már csak az anyjára koncentrál. Miranda felismeri a szakadó ruha hangját. Nem sokkal később az ágy ütemes mozgásba kezd. Süllyedés-kor a rugó egyre csípősebb fájdalmat okoz, de Miranda már nem sír. Nem is kiált. Tágra nyílt szemmel hallgatja az édesanyja nyögéseit, melyek zokogásba fulladnak.

– Kérem, kérem, hagyja abba...

Anyu hangja olyan gyengén szól. Mintha halálosan elfáradt volna.

– Hallgass!

A férfi hangja már nem nyugodt. Valami borzalmas mélyíti el, a szó fröcsögve bukik ki a száján. Anyu elhallgat, és vele együtt Mirandában is bennreked a kiáltás. Ezután már csak a férfi lihegése hallatszik, de végül annak is vége lesz. Mirandának úgy tűnik, napok telnek el. Még mindig nem mozdítja a fejét, eltökélten a matracot

bámulja. Tudja, hogy anyu pont felette van. Azt képzei, ha elég erősen akarja, nem lesz semmi baja. Talán a férfi igazat mondott, és most elmegy.

– Megígérte... – suttogja anyu, aztán újra elcsuklik a hangja.

– Meggondoltam magam – mondja rekedten a férfi. – De ne aggódj, most már hamar vége lesz.

Miranda apró, felismerhetetlen neszeket hall. Szeretne átnyúlni az ágyon, hogy megfoghassa anyu kezét, ugyanakkor arra vágyik, hogy megnyíljon alatta a föld, aztán magába szippantsa. Úgy érzi, soha többé nem lesz képes mozogni. Mint a mesében a koboldok, ha napfény éri őket. Kővé válik ő is.

Természetellenes csend lesz. Anyu úgy nyöszörög, mint ő, amikor fáj a pocija. Aztán lassan elhallgat. Miranda az alatta lévő szőnyegbe markol, ráharap az alsó ajkára. A saját vére ízét érzi. A távolban egy sziréna hangja megtöri a csendet. Miranda rohanó léptekeket hall, majd ajtócsapódást. De nem mozdul. Még mindig a szőnyeg rövid szálait markolja, miközben bámulja a matracot maga fölött.

Egy apró, piros pötty jelenik meg először. Egyre terebélyesedik, ő mégis hangtalanul várja, mekkorára nő majd. Sikítani akar, amikor a véres esernyő már majdnem teljesen beborítja, de ekkor egy csepp vér az arcára hullik. Pontosan a jobb szeme sarkába. Összekeveredik folyamatosan patakozó könnyével, és felhígulva a szőnyeg felé veszi az irányt. Egy percen belül az apró cseppecskék mindenhol beborítják a lányt. A matrac nem bírja már felszívni a rengeteg vért, így fokozatosan átereszt. Miranda Bonest másnap reggelig az anyja vére öntözi, akár egy lassú nyárvégi eső.

* * *

A sikolyt másnap délelőtt a környező házakban is meghallották. A szomszéd öntözés közben vette észre a nyitva hagyott ajtót. Elzárta a vizet, és átment. A torkába ugrott a szíve, amikor meglátta a vércseppeket a nappali szürke szőnyegén. Tudta, hogy vissza kellene fordulnia, hívni a rendőröket, de valami perverz kíváncsiság beljebb vitte, egészen a nappaliig. A látvány évek múlva is kísértette. Kirohant a házból a saját biztonságos kis fészkébe, bezárta az összes ajtót és ablakot, csak ezután tárcsázta remegő ujjal a rendőrséget.

Mirandát fél óra múlva találták meg. A szomszéd sokkot kapott, és egy ideig meg sem tudott szólalni. Az egyik kiérkező rendőr vette észre a családi képet a kandallón, rajta a huncutul mosolygó kislányt, kezében egy fekete-fehér foltos kölyökkutyával. Csak két holttestet találtak, ezért abban reménykedtek, hogy ő máshol aludt. A gyilkossági csoport nyomozóit és a helyszínelőket odakint várták meg, hogy ne bolygassák meg a helyszínt. A halottkém érkezéséig a nyomozók sem nyúltak az ágyról lelógó takarókhoz, amelyeket eláztatott a vér. Ezek mögött rejtőzött Miranda.

Csendben, egy pissenés nélkül kapaszkodott a szőnyegbe, és hatalmasra tárgult szemmel bámulta a felette lévő matracot, amelyen már nem nőtt tovább a vérfolt. Akkor sem jelezte semmivel, hogy ott van, amikor a szobában egyre nagyobb nyüzsgés támadt. Emberek köröztek az ágy körül, fényképezőgépek kattogtak, és halk beszélgetés morajlott. Egy hordágyat toltak be, majd egy hullazsákot terítettek szét a szőnyegen. Ketten a halottkém asszisztensei közül óvatosan felemelték Miranda anyját, a nyitott zsákra fektették, míg egy másik felhajtotta a véres takarókat.

Miranda ekkor mozdult meg. Oldalra fordította a fejét, és hosszú órák óta először valóban látott. Az anyja cefatokban lógó hálóingét,

a véres, letöredezett körmét, és a mély vágásokat a nyaka oldalán. Majd a szemét. A tekintetére homály borult, és olyan üressé vált, mint egy kiszáradt kút.

* * *

Dr. Martin, a rendőrségi halottkém aznap kimerülten ment haza. Lerogyott a nappaliban egy vajpuha fotelbe, és a kezét bámulta. Amikor a felesége hazaért a könyvklubból, meglepődve látta, hogy a férje a sötétben ül, úgy néz maga elé. Felkapcsolta a villanyt, és odasielt hozzá. Rémülten látta, hogy könnyezik. Amikor az aszszony megfogta a kezét, dr. Martin a földre csúszott, és szoros ölelésbe vonta a nőt. Később, amikor már lezuhanyozott, és a felesége belediktált egy nagy adag konyakot, beszélni kezdett. Nem árulhatt el részleteket, de azt elmondta, milyen érzés volt öreg szívének, amikor látta a vérrel borított csöpp kislányt kimászni az ágy alól, amelyen néhány órával korábban lemészárolták az anyját.

– Vörös haja lehetett, mint az anyjának, de egészen feketének látszott, Helen. Egészen feketének, attól a rengeteg rászáradt vértől – mondta, és úgy zokogott, mint egy kisgyerek. – Addig mászott, amíg elérte az anyját – folytatta a doktor. – Senki sem mert hozzányúlni, csak néztük, ahogy odabújik ahhoz a kihűlt testhez, és addig dolgozik a lábával, amíg ő is bekerül a hullazsákba. Egyfolytában sikoltott, Helen! Csak sikoltott, amikor egy rendőrnő kiszedte onnan, és a mentőökhöz vitte. Az anyjával akart maradni.

Egy hét múlva dr. Martin beadta a felmondását. Ideje volt megpihenni.

Vettek egy lakókocsit a feleségével, és útra keltek, hogy végre meglátogassák az unokáikat. Ahogy teltek a napok, dr. Martin fejében elhalványodtak a szörnyű emlékek. Már csak néha jelent meg az

álmaiban a vérrel borított kislány hatalmas szeme. Ezeken az éjjeleken zihálva riadt fel, de a mellette fekvő asszony ismerős illata mindig megnyugtatta. Lassan, de biztosan kezdett felejteni.

* * *

Dr. Sebastian Green unja az életét. Unja a kórházat, ahol plasztikai sebészként dolgozik. Unja a kollégái és a nővérek arcán felragyogó barátságos mosolyt, amelyet viszonznia kell, mert ezt várják el tőle. Unja a hálálkodó szépasszonyokat, akiknek megnöveli a mellméretét, leszívja a zsírt a combjukról és feldúsítja az ajkukat. Egyedül az jelent neki némi változatosságot, amikor elképzei ezeket a nőket, amint kiszolgáltatva fekszenek előtte. Ezekben a vágyálmokban azt tehet a testükkel, amit csak akar. Dr. Sebastian Greent senki sem érdekli önmagán kívül.

Befordul a sarkon, elérí a folyosó végét, majd beszáll a liftbe. Megnyomja a hetest, a gyermekosztály emeletének gombját. Egy apró karcolást vesz észre a kézfején, a legutóbbi vad éjszakája emlékeztetőjét. Le kell fertőtlenítenie. Nem akarja, hogy bármilyen külső nyoma maradjon annak az éjszakának. Hiszen a legédesebb emlékeket a fejében őrizi. Megtapintja a köpenye zsebében lévő fecskendőt. Tekintélyes adag kálium van benne, elegendő, hogy szívleállást okozzon. Az infúziós csőbe fecskendezve nem lesz nyoma. Kimutathatatlan halál. Egy olyan kislánynak, mint Miranda Bones, ez lesz a megváltás. A kis ribanc ott kuksolt az ágy alatt, amíg ő az anyjával foglalkozott. Megláthatott vagy hallhatott valamit. Ritkán követ el hasonló hibát. Későn vette észre a lenti kandallón lévő képeket a lányról, mert teljesen belemerült a nőbe. Vissza akart fordulni, hogy őt is megkeresse, de bolond módon megijedt egy közeledő sziréna hangjától. Sebastian minél előbb orvosolni akarja a baklövést,

de amikor odaér a lány szobájához, üresen találja. Odabent épp az egyik kiségitő nővér húzza át az ágyneműt.

– Helló, Greta! – Elmosolyodik, miközben végigméri a nőt. Látja, ahogy izgatottan nagyot nyel, mielőtt visszaköszönne. – Meg akartam kérdezni, hogy inna-e velem egy kávé, de hallottam, hogy ma egész nap a Bones gyerekkel van.

– Ó, őt már elvitték, dr. Green – válaszolja elpirulva a fiatal nő. – Úgy tudom, hogy a kiszáradáson kívül nem lett komolyabb baja, ezért átszállították egy jó nevű New York-i klinikára. Állítólag ott dolgozik az ország egyik legjobb pszichiátere. Szegény kislány, egy szót sem szólt, de sikítozni kezdett, ha valaki közeledett hozzá. Remélem, ott segíteni tudnak rajta.

Sebastian a többit meg sem hallja. Bajban van, ezúttal valódi bajban. Ha az a lány beszélni kezd, neki vége. Az ágy alól nem láthatta az arcát, de meghallotta a hangját, és észrevehetett valami olyasmit, ami könnyen a nyomára vezetheti a rendőröket. Biztos benne, hogy nem hagyott nyomokat, de ha mégis úgy lenne, és a rendőrök eljutnának hozzá, annak a lánynak a vallomása örökre rács mögé juttathatná. Biztosra kell mennie.

Egyetlen rövid telefonhívás elég, hogy kiderítse hová vitték. A következő útja a főorvos irodájába vezet. Beadja a felmondását, két nap múlva pedig már New York felé tart. Egy jó plasztikai sebész könnyedén talál ott munkát. Ha szerencséje van, akár még ugyanazon a klinikán, ahol Miranda Bonest kezelik majd. Biztosan kell tudnia, hogy a lány nem képes azonosítani őt. Ez lesz az első dolog a teendői listáján. Aztán előtte az egész élet, hogy felfedezze és belakja vadonatúj vadászterületét. Elmosolyodik a gondolatra, micsoda éjszakák várnak még rá.

2. A kínzó

MINDIG A SZAGÁT ÉREZTEM MEG ELŐSZÖR. A nap elején még valami erős illatú férfiparfüm volt, de pár óra múlva teljesen megváltozott. Izgatott várakozás, fülledt vágy. Izzadság és vér. Bármennyit zuhanyozott, mielőtt lejött hozzám, mindig megéreztem rajta.

A sötétség átformálta az egész világot. Már hosszú ideje nem kellett látnom ahhoz, hogy tudjam, egyedül ő köt a valósághoz. Reménykedtem benne, hogy egykor másként volt. Hogy éltem jobb, szebb életet is. De bizonyosságot sosem nyertem. Léteztek emberek, akiket ismertem vagy szerettem? Talán igen. De már nem tudtam felidézni az arcukat vagy a nevüket. A pincében töltött napok valószínűtlenné tették a gondolatot is. Tartoztam valakihez? És hozzám tartozott valaki? Minden nappal egyre kevesebb reményt kuporgattam. Csak vártam a megváltásra, pedig tudtam, hogy cselekednem kellene. De a sötétség beborította a napokat. Megbénította.

Kínzómnak volt valamiféle munkája. Még az elején rájöttem, hogy a nap nagy részében nincs otthon. Éjszakánként jött el hozzám, olyankor csak az övé voltam. Nem ember, nem valaki barátja,

lánya vagy szerelme. Csupán Sebastian Green játékszere. A meg-
bomlott elméjű babája.

Éreztem tiszta pillanatokat a káoszban. Ezekben – bármilyen sötétség vett körbe – világosan láttam magam. Egy beteg lelkű, de rendkívül éles eszű ember megszállottságának tárgya lettem. Valamiféle romlott, mentális erő segítségével már az elején rájött, hogyan tompíthatja, majd tiporhatja el teljesen a régi énemet. Pontosan tudta, hová kell sújtani ahhoz, hogy igazán fájjon. Különleges volt, és ezt felhasználta ellenem. Hogy tudott olyan könnyedén elvenni tőlem mindent? Ennyire hamar megtörni? Hogy lehettem ilyen gyenge? Egykor én is voltam valaki, arra az emberre emlékezni kelle-
ne. De miatta mindent elveszítettem.

Közeledett.

A rettegés összepréselte a mellkasomat. A fejem felett megnyikor-
dult a padló. A szívverésem felgyorsult, egyenetlenné vált. Amikor a gyenge fény beborította a lépcsőt, egy hosszú pillanatra megtor-
pant az örült dobogás.

– Végre...

Forró keserűség gyűlt fel a torkomban, de a tenyerembe szuszog-
va visszatartottam az öklendezést.

Nem akarok itt lenni, amikor hozzám ér! Nem akarom látni őt, érezni a fájdalmat, amit annyira élvez. Menekülni akarok.

A testem mozdulatlan maradt, de a tudatom hevesen meghátrált. Mélyen bennem elrejtőzött. Ő nem érhetett el hozzám, mert egy jobb helyre kerültem. Megtaláltam és magamra zártam az egyetlen megmaradt kaput, amely a régi életemhez kötött. A törött, sérült emlékek meleg burokként vettek körbe. Fellélegeztem, amikor sikerült.

Visszajutottam az egyetlen helyre, ahol boldog voltam. Visszaju-
tottam Enigmába.

– Tényleg készen állsz? Mert nem kell megtennünk, ha félsz. A korábbi próbálkozásokba is rendre belebuktál, édes – mormolta Alex végigsimítva a karomon. Éreztem, ahogy pírba borul az arcom. Megköszörültem a torkom, és mélyet sóhajtottam, hogy megállítsam a gyomrom remegését.

– Úgy érzem, te sokkal inkább megijedtél, mint én. Belegondoltál már, hogy fogod érezni magad, amikor én kerekedem felül? Kétlem, hogy felkészültél rá, nagyfiú!

Tágra nyílt a szeme, és magabiztosan elmosolyodott.

– Ha egyszer te kerekedsz felül, Lena – mélyült el a hangja –, én azzal is tökéletesen elégedett leszek, hidd el! Ez a nap már nem is alakulhatna jobban.

– Majd meglátjuk, hogy öt perc múlva is ugyanígy gondolod-e.

Meg sem várva a választ előrehajoltam, és Nefelejcs fülébe súgtam egy halk „hajrát”. Úgy iramodott meg, mint akit puskából lőttek ki. Alex mögöttem csalót kiáltott, de a kacagása elvette a vád élet. Hajamat hátracsapta a szél, dzsekim ráfeszült testemre, mert száguldottam. Úgy szerettem ezt az érzést, mint minden más új dolgot az életemben. Mint Victor óvó pillantásait és Alex szerelmét. Nefelejcs-csel összeszokott párost alkottunk. Amikor a hátán ültem, mindketten boldognak és gondtalannak éreztük magunkat. Azt hiszem, főleg ezért vágta az ő velem, ha kihívtam Alexet.

A féktelen futamok pár nappal azután kezdődtek, hogy Victor behívott minket a könyvtárba. Tudtam, hogy minden rendben lesz, de Alex izgalma tapintható volt, az ujjbegyemben is éreztem. Miközben az apámat hallgattuk, újra és újra végigsimított a kézfejem, és Victor minden erőteljesebb kijelentésére egyetértően bólogatott.

– ...ezért remélem, ti is megértitek, hogy itt az ideje a továbblépésnek. Szeretném, ha Lena jelentkezne az egyetemre – mondta nyomatékosan Victor. Alex újabb heves bólogatásától kezdtem dühbe gurulni.

– Hagyd már abba! – súgtam oda neki.

– Eszemben sincs! Igaza van.

Meglepődtem. Tudnia kell, hogy ha egyetemre megyek, akkor még ha rövid időközökre is, de el kell válnunk egymástól. Ezt akarta? Máris készen állt erre? Mert nekem még idő kellett. Időt akartam, hogy felfedezzem, milyen ezt az új életet élni, ha nem szólnak közbe tragédiák és pszichopata gyerekgyilkosok. Időt akartam, hogy kiélvezzem a lopott csókokat, a véletlennek tűnő érintéseket, az izgatottságot, amit egy külön töltött nap utáni első találkozáskor érzek, a nevetéseket olyan vicceken, amelyeknek csak mi értjük a poénját, egyszerűen minket. Kettőnket. Együtt.

– Lena, figyelsz te rám? – Victor megdörzsölte a szemét, és gondterhelten pillantott rám.

– Persze. De szerintem te sem akarsz igazán, hogy elmenjek – mondtam magabiztosan.

– Persze, hogy nem akarom! Hiszen csak most kaptalak vissza. Több szempontból is. – A nyakamon lévő egyik horzsolásra tekintett. Már alig látszott, de ennyi elég volt, hogy Victor arca elboruljon. – Viszont nem tehetem meg, hogy önös érdekből itt tartalak. Amikor idejöttél, elmondtad, hogy világeletemben orvos szeretnél volna lenni. Azelőtt... Az álmokat követni kell, és megvalósítani, kölyök. Ehhez viszont egyetemre kell járnod.

– De én nem akarok elmenni. Egyszerűen nem akarok – ráztam a fejem dühös elkeseredettséggel. Engedetlen gyereknek éreztem magam, és ez nagyon nem tetszett. De tudtam, hogy képtelen lennék

ilyen hamar elhagyni az új otthonomat. Alex felemelte a kezem, és csókot lehelt rá. Meg akart nyugtatni.

– Lena... – habozott Victor. – Kérlek, gondold át! Nem ragadhatsz le az istállótakarításnál és a könyvelésnél! Fiatal vagy, fényes jövő áll előtted. Most, hogy túl vagyunk ennyi nehézségen, ideje elkezdened élni az életed. Elég idősek vagytok mindketten, hogy megértsétek, az egyetem nem végleges elválást jelent. Bármikor használhatjátok a repülőt, ha látni akarjátok egymást. És a távolság jót fog tenni a kapcsolatotoknak. Megerősödik. Több munkát fektethettek a kommunikációba, és talán hanyagolhatnátok egy időre a hm... fizikai kontaktust. – Zavartan félrenézett, majd ismét megköszönte a torkát.

Alexre sandítottam, akit megismerkedésünk óta először láttam elpirulni. A szót ezután főleg Victor vitte. Minden lehetséges eszközt bevetett, hogy meggyőzzön. Még Alexet is bevonta, amikor arról beszélt, mennyire bánja, hogy annak idején abba kellett hagnia a tanulást. Pedig tudtam, hogy Alex elégedett a jelenlegi életével. Egy alkalommal beszéltünk róla, hogy régen az ő álma is az orvoslás volt, de azóta új céljai lettek. A családi farm vezetése boldoggá és elégedetté tette. Néha elgondolkozott azon, milyen lenne az élete, ha az édesapja még élne, de amikor erről mesélt, egy csepp keserűséget sem éreztem a hangjában. Ugyanarra a magabiztosságra vágytam, ami belőle áradt.

Victor még egy ideig gyözködött, de amikor belátta, hogy nem tud kicsalni belőlem egy azonnali beleegyezést, időt adott, hogy gondolkodjak. Két hetet kaptam, mert a tanév már elkezdődött, és Victor nem szeretne volna, ha túl sokat kell bepótolnom. Amikor megemlítettem neki, hogy október lévén rég lekéstük a felvételit, csak legyintett.

– A te agyaddal, egy jó magántanárral és némi pénzzel sima menet lesz. Csak ne gondolkozz rajta túl sokat.

A beszélgetés végére már körvonalazódott előttem, mi fog történni két hét múlva. A szívem mélyén tudtam, hogy Victornak igaza van. Még mindig orvos szeretnék lenni. Boldog voltam a birtokon, de lassanként elfogadtam, hogy eljött az ideje a változásnak. Hihetetlen lehetőségek rejtőztek a képességemben. Ha sikerülne hasznosítanom a gyógyításban, rengeteg embernek tudnék segíteni. Gondolkodnom kellett. Listát készítenem a mellette és az ellene szóló érvekről. Tervet arra az esetre, ha visszamegyek New Yorkba, és Alexnek maradnia kell.

És nem mellesleg, közben ki akartam használni a két hét minden pillanatát.

Éreztem, hogy Nefelejcs lassulni kezd, amikor a hátam mögül felhangzott Alex dallamos füttye. A *Keresztapa* filmzenéjét próbálta utánózni, mert pár nappal ezelőtt rájött, hogy Nefelejcsset és engem is idegesít a dallam.

– Most akkor ki a csaló? – Hátra akartam fordulni, hogy lássam, mennyire ért közel, amikor kifordult a lábam a kengyelből. A bokám erősen megrándult, és kicsúszott a számon egy fájdalomkiáltás. Ennyi idő után már összehangolódtunk annyira Nefelejccsel, hogy nem csupán én éreztem az ő fájdalmát, ő is érezte az enyémet. Legalábbis minden jel erre mutatott, mert amint felkiáltottam, feltűnően lassítani kezdett, majd megállt. A közelben több jegenyefenyő nyúlt a magasba, Nefelejcs az egyikhez sétált oda. Alex ekkor már leszállt, és aggódva nyúlt a bokám után.

– Mi történt? Megsérültél?

– Csak... béna vagyok. Kérlek, ne mondd el Victornak! Soha többé nem tudnék a szeme elé kerülni, ha kiderülne, hogy egy egyszerű

kis vágta alatt sem tudom a lábam a kengyelben tartani. Lemoshatatlan szégyenfoltot ejtettem a család hírnevén – mondtam halálra váltan. Ezzel végre sikerült mosolyt csalnom Alex arcára.

– Victor, ha tehetné, selyemszőnyeget terítene az utadba – csóválta a fejét vigyorogva. – Gyere, szállj le. Banda nyeregtáskájában, azt hiszem, van egy takaró. Megnézem a bokádat.

A lovát, ezt a gyönyörű, barna-fehér foltos csődört Bandának nevezte el. Amikor néhány héttel ezelőtt bemutatta nekem, és megkérdeztem, miért pont Banda, azt felelte, hogy vérbeli musztáng, aki bandába verődve érzi a legjobban magát.

Jobb lábamat átvetettem Nefelejcs hátán, és Alex karjába csuszantam. Gyors csókot adott a számra, a nyeregkapára fonta a kezemet, és kérte, hogy kapaszkodjak. Nefelejcs pár centivel közelebb húzódott hozzám, és nyugodtan állt, amíg megpaskoltam a hátát. A fájdalomtól feszült lett, de a simogatástól érezhetően megnyugodott.

Alex az ölébe kapott, majd az időközben leterített vastag takaróra tett. A levegő már csípett, enyhe szél fújt, de mindketten jól felöltöztünk, ezért egy cseppet sem zavart a hideg.

– Szólj, ha fájdalmat okozok!

Levette a csizmámat, két meleg tenyere közé fogta a lábfejemet, és óvatosan forgatta. Közben feszülten nézte az arcomat, és a legkisebb fájdalomfintorra megállt.

– Meg kellene nézetni – mondta homlokráncolva.

– De hát éppen nézed – mosolyogtam fel rá.

– Igen, és gyönyörű kis boka, de én orvosi ellenőrzésről beszéltem.

– Semmi szükség rá. Majd otthon pihentetem, meg jegelem kicsit, és holnapra kutya baja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nocsak, ez az orvosi szakvéleménye, dr. Wall? – Elsimította a szemembe hulló tincseket, és elmosolyodott.

– Hagyjuk ezt most, nem akarok róla beszélni.

– Ebben az esetben – bólintott beleegyezően – nem hagyhatom, hogy addig várj a pihentetéssel, amíg hazaérsz. Victor ki is nyírna, ha a hercegnőjét sérülten szállítanám le.

– Hé, úgy beszélsz, mintha valami csomag lennék! – Meg akartam legyinteni, de gyorsan elhajolt. Pimasz vigyor ült az arcán, amikor mindkét kezével átkulcsolta sajtó bokámat.

– Egy gyönyörű, formás, szexi csomag – sorolta, miközben minden szó után egy csókot nyomott a bokámra. Elakadt a szavam, amikor a csókok folytatódtak fel a lábszáramig, egészen addig, amíg a felgyűrt nadrágom engedte. Az ehhez hasonló pillanatokban eljártszottam a gondolattal, mi lenne, ha leengedném a falaimat, és egy észvesztő pillanatra elfelejteném az elmémet körülvevő Enigmát. Egyetlen pillanat, és betekintést nyernék Alex minden gondolatába és érzésébe. A tökéletes összeolvadás. Csábító, de nem engedhettem meg magamnak. Megtanultam tisztelni a privát szféráját. Attól a bizonytalan tapogatózástól eltekintve, ami néhány felforrósodott pillanatban megesett köztünk, egyszer sem léptem be az elméjébe, és nem is akartam változtatni ezen.

Az alkaromra támaszkodtam, és megbabonázva figyeltem Alexet, amint a lábamat csókolja. Ahol szája a csupasz bőrömhöz ért, libabőrrozsák nyíltak rajtam. Egyfolytában borzongtam, mintha fáztam volna, pedig a forróság egyre jobban elborított.

– Pihentessük egy kicsit! – Alex megfogta a sarkamat, kinyújtotta a lábam, és óvatosan a takaróra fektette. Amikor ismét hozzám hajolt, egy forró csókkal döntött hátra. Felpillantottam az ég borongós